

Ressò

abril 22

SI, entrega sense condicions

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

La bellesa de l'ancianitat

La bellesa no és un patrimoni exclusiu de la joventut, també en la vellesa podem trobar una bellesa que ha assolit la seva plenitud, si m'és permès fer aquest joc de paraules. Fa ja molts anys, esperant el torn a la caixa d'estalvis, vaig encetar una conversa amb una dona entrada en anys. En un moment donat, li vaig dir: «Jo ara tic una malaltia, que es diu joventut i que suposo que es curarà amb l'edat», i la bona senyora em va respondre: «¡Ai mossèn, quants voldríem tenir aquesta malaltia!» Penso que tot sovint voldríem viure gairebé eternament i mantenir-nos sempre joves, com en la famosa novel·la d'Oscar Wilde, *El retrat de Dorian Gray*; i és que sempre hom ha ponderat l'ideal de la joventut com a plenitud i exuberància de possibilitats i hom ha vist la vellesa com a decrepitud i fase última que marca el final de la vida en aquest món. I és cert que el pas dels anys ens va imposant limitacions i que la vellesa ens mostra que no tenim la nostra morada permanent en aquest món, però crec que té molta raó una frase que escoltava sovint, també fa uns quants anys, en un programa de ràdio: «El millor que ens pot passar en aquesta vida és arribar a vells», perquè, ¿quantes persones no han pogut viure una vida llarga o la seva existència s'ha truncat en la joventut, en aquella fase de la vida tan lloada que no han pogut culminar amb una bona maduresa i una vellesa excel·lent? Haver tingut una vida llarga és un bon motiu per donar gràcies a Déu. Escric aquestes reflexions en aquest any, en el qual canviaré la primera xifra i entraré en la seixantena. Per aquest fet, considero que estic a punt d'entrar jo també en l'ancianitat.

Hem deixat enrere fases importants de la nostra vida i vivències, boniques unes i altres no tant, que hem compartit amb moltes persones. Enyorem molts moments, però no ens podem quedar atrapats en un passat que ja no tornarà, sinó que som convidats a mirar endavant amb esperança, gaudir del temps que la Divina Providència encara ens regala i contribuir, amb l'experiència i saviesa acumulades, a fer un món millor del que vam trobar a la infantesa i a la joventut. És aquesta una etapa de la vida per agrair els bons moments viscuts, per treure lliçons d'allò que ens ha dolgut i per assaborir tot allò que ens ha anat enriquint.

Certament, l'ancianitat ve marcada pel pas del temps i per les limitacions de salut que ens imposa la vellesa, però és també una etapa de gran riquesa personal, d'una vida consolidada que tant de bo hagi després al seu pas una llum abundant i intensa. És un temps per a viure en

Espai de reflexió i pregària

l'esperança enmig de tantes inquietuds que caracteritzen el món que ens envolta, sempre tan insegur. És un temps per agrair tot el que hem viscut i les persones que ens han acompanyat al llarg del camí de la vida. ¿Es, doncs, l'ancianitat una fase de declivi de la vida? No, ni molt menys. És més aviat una etapa de plenitud, de joia i de llum perquè hem fet un camí llarg en el qual Déu, Nostre Senyor, ens ha donat l'oportunitat d'obrar el bé i de treballar pels altres, cosa que, per altra banda, dins de les possibilitats que tinguem, encara podem seguir fent. Ben cert, el millor que ens pot passar en aquesta vida és arribar a vells, i això ens fa assolir una bellesa inigualable, fent el joc de paraules amb el qual he encetat la meva reflexió; una bellesa que confereix dignitat a la nostra vida vella i bella, és a dir, plena i formosa.

Mn. Joaquim Meseguer García, rector de Sant Pere i arxipreste de Rubí, Consiliari de Vida Creixent de la Diòcesi de Terrassa

Aturar-se, Cicle-C. I Jesús va plorar

Aquell diumenge hi hagué cants llàgrimes. El poble es va sentir convocat democràticament en torn del Mestre de Nazaret. Jesús anava sobre un pollí guarnit amb mantells, i baixant per la muntanya de les Oliveres, la gent cridava: Visca el Messies alliberador, el qui ve en nom de Jahveh, el Senyor. Pau al cel i glòria allà dalt! I a mesura que Jesús avançava, estenien mantells pel camí.

Quan Jesús arribà prop de Jerusalem, arrencà el plor i digué: Jerusalem, tu no m'has comprès. Quantes vegades he intentat reunir els teus fills com la lloca aplega els seus pollets: Els teus enemics t'assaltaran, i no deixaran pedra sobre pedra perquè no has

conegut el moment propici que Déu et concedia.

Esgotades totes les manifestacions de la cordial misericòrdia -com la gallina amb els seus pollets- Jesús plora i llança una sentència que els romans varen complir.

I, per què plora Jesús? Perquè es va sentir patriota, i més. Ell era el Messies, i així ho proclama el poble. Ell plora per nosaltres. Ai dels satisfets! Tantes pedres que ens priven de comprendre la realitat! La realitat resta amagada als nostres ulls.

¿Com rebríem avui la visita oficial de Jesús? Potser amb les seves llàgrimes aigualiria les nostres festes, les nostres relacions personals, els

Espai de reflexió i pregària

nostres abusos de superioritat, els nostres luxes que contrasten en mig de tanta misèria, els triomfalismes socials i religiosos...

És ben probable que avui tingui Jesús més motiu per plorar, perquè avui no hi ha tampoc lloc per a ell en la nostra societat.

Què és el que ell vol? Un home que plora, posa en un compromís. I aquí és Déu qui plora. Es tracta de no malgastar aquestes llàgrimes. Que ens sentim qüestionats per elles.

Mn. Pere Arribas -diaca

Salm 45. Un bon auguri en surt del cor

Les noces del gran Rei:

“El regne dels cels és com un rei que va celebrar les noces del seu fill”(Mt 22,2). “Aquest misteri és gran; vull dir en tant que es realitza en el Crist i en l'Església”(Ef 5,32). “Feliços els qui han estat invitats a les noces de l'Anyell!>>(Ap 19,9). Però, atenció: “Amic, ¿com has gost entrar aquí sense vestit de noces?”(Mt 22,12).

Un bon auguri em surt del cor.

Dedico al rei el meu poema,
la meua llengua és àgil com una ploma d'escrivà.

3 Ets el més bell de tots els homes,
exhalen gràcia els teus llavis:

Déu t'ha beneït per sempre.

4 Cenyeix-te l'espasa, valent,
vesteix-te d'honor i majestat.

5 Amb majestat triomfant, guia el teu carro
a favor de la veritat i la clemència.

Seran terribles les proeses del teu braç

6 i penetrants les teves fletxes.

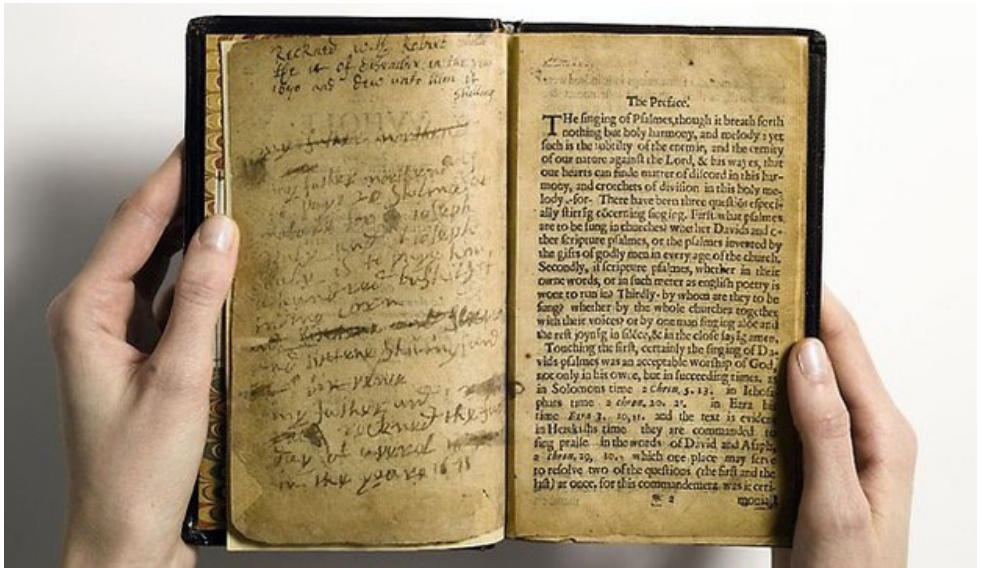
Els pobles cauran als teus peus,
es rendiran els enemics del rei.

7 Que el teu tron, oh déu, desafii els segles
i el teu ceptre reial sigui un ceptre just.

8 Tu estimes la justícia i no la maldat;
per això el teu Déu t'ha preferit als teus companys
i t'ha ungut, oh déu, amb perfums de festa.

Espai de reflexió i pregària

- 9 T'impregnen el vestit mirra, àloes i càssies,
des dels palaus de vori t'alegren les arpes.
- 10 En el teu seguici hi ha princeses enjoiades;
tens la reina a la dreta, vestida amb or d'Ofir.
- 11 Escolta, filla, estigues atenta,
oblida el teu poble i la casa del teu pare;
- 12 el rei està corprès de la teva bellesa.
És el teu senyor: fes-li homenatge.
- 13 La ciutat de Tir ve amb els seus regals,
els més rics del poble busquen el teu favor.
- 14 Entra la princesa tota radiant,
el seu vestit és de brocats d'or.
- 15 Guarnida amb brocats és conduïda al rei:
l'acompanya el seguici de donzelles amigues.
- 16 Conduïdes entre cants de festa,
entren al palau del rei.
- 17 En lloc dels teus pares tindràs els teus fills;
els nomenaràs governants per tot el país.
- 18 Vull perpetuar el record del teu nom.
Que els pobles et lloïn per sempre més.

El gato que amaba a los libros

Marzo ventoso y abril lluvioso sacan a mayo florido y hermoso.

No se hasta qué punto hay que hacerle caso al refrán, pero de momento aparcaré los paseos y cogeré un libro.

El gato que amaba a los libros, de Sosuke Natsukawa, Grijalbo Narrativa, Barcelona 2022.

Hace unos días me acerqué a Claret a buscar un libro concreto, como se les había agotado me dediqué a mirar.... Y allí estaba esperando: un autor japonés contemporáneo y un título que intrigaba. Hacía tiempo que no leía literatura contemporánea del oriente extremo (China y Japón) y decidí que ya era hora de escuchar otras voces, otras

mentalidades, otras culturas. Me gustó la explicación de la contraportada (siempre hay que leerse las contraportadas y las solapas) y fui a por él. No me lo leí de una sentada... pero sí de tres sentadas. Me gustó.

Rintaro Natsuki, acaba de perder a su abuelo, su única familia. Y se enfrenta a su vida y a su herencia: una pequeña librería de viejo, no ruinoso, pero tampoco un gran negocio. La librería Natsuki.

Y entonces la novela se convierte en fábula, a la usanza clásica: Tora (tigre), un ingenioso y entrometido gato, aparece pidiendo ayuda a ser muchacho tímido, asiduo lector, de carácter retraído... A través de varios laberintos, Tora va encaminando a Rintaro hacia empresas insólitas; como liberar libros, salvarlos de ser recortados, arrancarlos de la mera comercialización..., y contestar a la gran pregunta: ¿cual es el poder de un libro?

Panoràmica

Este libro es un homenaje a los libros, a las librerías, a los libreros, a los lectores apasionados. También es un canto a la amistad, al compañerismo, al apoyo familiar.

Y todo esto ambientado en un país que se nos hace cercano, a través de una descripción del Japón que vive el protagonista, ofrecido en leves pinceladas. El ambiente externo no pesa ni invade la historia, es el ambiente interno de la mente y vivencias del autor y su personaje lo que sobresale, penetra y comunica.

El autor, aún joven, es médico y escritor. Sus novelas han sido varias veces galardonadas en su tierra, en una ocasión por los Libreros del Japón, y ha saltado las fronteras hacia más de treinta países.

Repito, la novela-fábula es un tributo a esas pequeñas librerías que miman a los libros y a sus lectores. A esos libreros que llegan a tener la gran sabiduría de conocer a fondo a sus libros y a sus clientes-amigos. Que en cada momento saben hermanar determinados libros con determinados lectores. Que sin muchos discursos nos educan, en la lectura y en la vida.

Espero que lo disfrutéis. Es primavera. En el Mediterráneo florecen los almendros. En el Japón florecen los cerezos. Que los libros hagan florecer nuestros ánimos.

María Jesús Ramos Narro

L'alegria

Acabo de rebre per WhatsApp una imatge fotogràfica: taula parada, esmorzar a punt, en una terrassa plena de testos amb flors de tots colors i diu textualment: “BON DIA! L'Alegria és gratis, porta-la sempre amb tu”

Ràpidament penso: qui medita i reflexiona en calma descobreix la pau interior; això porta al pou de l'alegria, aigua que hem de beure cada dia. Caram, “aigua que hem de beure cada dia” em dic, rima i tot, llàstima que no sàpiga fer aquestes presentacions que ens arriben per WhatsApp, podria posar la frase del pou... oi? Potser que acabi copiant l'himne que cantem en les reunions de Vida Creixent quan diem: “I aquesta alegria ningú no ens la prendrà”...

Però...

Sempre hi ha un però, la trucada de la meva germana m'afecta, em preocupa... el seu marit tan malalt...

Més tard, “Les darreres notícies” em poso les mans al cap. Déu meu! DÉU MEU!

Llavors cerco l'alegria i no la trobo per enlloc!

Fins i tot se'm talla la inspiració d'escriure, tinc la mà paralyzada. Tot d'una, d'improvís, una trucada a la porta? Vaja alguna persona que s'ha equivocat! No en faig cas, tanmateix com insisteix aquest timbre!... i si em trec els audíofons d'una vegada? Potser em podria concentrar amb el tema que em toca escriure. No espero pas ningú i torna a sonar!

Finalment m'aixeco vaig al rebedor i despenjo el contestador de la porta de l'entrada del carrer i pregunto:

- Qui hi ha?
- Obre! -em diu- M'has cridat i he vingut de seguida.
- Segurament es tracta d'un altre pis -li responc-
- Jo et porto ALEGRIA!
- Què dieu? És el tema que he començat a escriure i m'he quedat completament tallada.

Panoràmica

Preocupada...

- És per això que he vingut -em diu la dolça veu-,
- Jo t'he cridat?
- I tant! Has dit : "DÉU MEU, DÉU MEU!"

Benvolgudes amigues Lletraferides. No tinc ni mots ni frases per continuar aquest redactat sobre l'alegria. És la immensa ALEGRIA, escrit en majúscules, de l'Amor de DÉU-MISERICÒRDIA, de trucar a la porta en moments de sentir-me completament desorientada, perduda en tantes i tantes ocasions...

El seu AMOR m'omple d'Alegria.

Montserrat Sauret i Manén, Vida Creixent Sabadell

Panoràmica

Quaresma 2022

Al grup de Vida Creixent de la residència LA FACT, de Terrassa, vam donar inici a la Quaresma amb la imposició de la cendra a tots els residents que van assistir a l'Eucaristia, celebrada per Mn. Jordi Fàbregas, que en l'homilia els va dir les propostes que el Papa Francesc feia per aquesta Quaresma i que des de la residència també podien viure un temps de reflexió i pregària molt profitós. Va ser una celebració molt viscuda per tots ells. Esperem, si Déu vol celebrar la Pasqua.

Un Sant del mes d'abril

Sant Benet-Josep Labre, vagabund Celebració: 16 d'abril

Benoît-Joseph Labre (Amettes, Pas de Calais, França, 26 de març de 1748 - Roma, 1783), conegut com al vagabund de Déu, fou un pelegrí i eremita francès. Nascut en el si d'una família nombrosa, el seu pare era un camperol humil que tenia una botiga de betes i fills. Com que era eixerit, un oncle seu, rector, s'encarregà d'ensenyar-li les primeres lletres. Intentà d'ingressar en un monestir de trapencs, però no fou acceptat; provà en altres monestirs i arribà a passar un mes de prova en una cartoixa i vuit a l'abadia trapenca de Sept-Fons, però mai no el trobaren adequat per fer-hi vida monàstica i en fou expulsat. El 1770 a Chieri, entengué que la seva vocació era esdevenir vagabund de Déu, i voltar pel món predicant l'Evangeli mitjançant el

seu propi exemple de vida virtuosa i de pobresa extrema. Va fer llargs pelegrinatges als santuaris més coneguts d'Europa. En catorze anys va recórrer molts països: Alemanya, França, Espanya (Santiago de Compostela) o Itàlia (Santa Casa de Loreto, Assís i Bari). Dormia als marges dels camins i vivia dels dons que li feien i de l'almoïna, que repartia amb altres necessitats que trobava. Un sac amb alguna peça de menjar i uns evangelis, el breviari, un exemplar de la *Imitatio Christi*, alguns llibrets de devoció i el crucifix que portava al coll, era tot el seu equipatge. Va arribar a Roma al 1770 i en 1777 es va instal·lar, vivint sota una de les arcades del Colosseu. De seguida va adquirir fama de persona santa, i tota mena de gent, inclosos cardenals i nobles, el visitaven per demanar-li consell espiritual. A Roma era conegut com el pelegrí de la Mare de Déu. Les condicions en què vivia van fer que la seva salut s'afeblís i el Dimecres Sant de 1783, va sentir-se malament mentre era pregant a Santa Maria ai Monti i va morir amb només trenta-cinc anys. Fou beatificat el 20 de maig de 1860 i canonitzat el 8 de desembre de 1881 per Lleó XIII.

Jordi Cortina

Agenda 2022

Maig

Dijous 12: Reunió d'animadors A les 17:00h al carrer València 244, 1r (Auditori J. Maragall) **TEMA IX SILENCI, LA GRAN PARAULA**

Juny

Dijous 2: Reunió d'animadors A les 17:00h al carrer València 244, 1r (Auditori J. Maragall) **TEMA X HARMONIA, EM RECONEC EN DÉU**

TROBADA FINAL DE CURS

11 de juny, a les 11 h, conferència del P Francesc Riera SJ.

“El discerniment viscut per Ignasi de Loiola fa 500 anys”

A les 12 Eucaristia

Lloc: Parròquia Sant Ignasi,
C/ Provença 544 - Barcelona

TEMARI DEL CURS 2021-2022,

“L'harmonia de la teva vida”
de Conxa Adell i Cardellach,
monja benedictina monestir de
Sant Pere de les Puel·les de
Barcelona.

Ara també pots contactar
amb nosaltres trucant-nos al
següent telèfon mòbil:

682 835 093

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona - Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org - www.vidacreixent.org
Secretaria:
Tardes, dilluns i dimecres de 17:00 a 19:00 h

Text de la fotografia de portada:
SI, entrega sense condicions

Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracín